

CANCEL:
MARTIS B:
1717:

*

Zu 08

Le

RECTOREM
 ACADEMIÆ MAGNIFICUM
 PROCERES UTRIUSQUE REIPUBLICÆ
 GRAVISSIMOS
 UNA CUM CIVIUM ACADEMICORUM
 CUJUSVIS ORDINIS
 FLORENTISSIMA CORONA
 AD AUDIENDAM

ORATIONEM

QUA
 FAVENTE SUPREMO NUMINE
 DEMANDATAM SIBI AUCTORITATE PUBLICA
 DIALECTICES PHILIPPÆ AC PRIMÆ
 PHILOSOPHIÆ

PROFESSIONEM ORDINARIAM
 AD DIEM IX. MART. MDCCXIV.

H. L. Q. C.

RITE AUSPICABITUR
 QUA DECET OBSERVANTIA ANIMIQUE DEMISSIONE

INVITAT
 M. LUDOVICUS CHRISTIANUS CRELLIUS, P.P.

S. N. R.

RECTOREM
ACADEMIAE MAGNETICUM
IN SOCIIS UNIVERSITATIS REIPUBLICAE
GRAVISSIMOS

UNA CUM CIVIBUS ACADEMICIS
EPISCOPIS
HONORABILISSIMA CORONA
AD AUREAM

ORATIONEM

FAVENTE SUPREMO NUMINE

DIABOLIS PHILIPPO AC PRIMA

PROFESSORUM ORDINARIAM

IN ACADEMIA

IN ACADEMIA

IN ACADEMIA

IN ACADEMIA

Uⁱ Philosophicas disciplinas e sua natura justo pretio aestimare norunt, Logicam & Metaphysicam ratione objecti usus finis ac necessitatis inter primas facile reponent. Habet enim Metaphysica, ut nunc de ea sola agam, Logices valorem alio loco examinaturus, e sua natura *objectum* omnium praestantissimum, *Ens quatenus ens est, ens primum, primam substantiam*, qua, quicquid Aristoteles senserit, nulla est nisi Deus optimus maximus: *finem & usum* ut ad Deum ducat, mentemque ejus contemplatione recreet, quo quidem, ipso etiam consente Aristotele, suavius nihil aut magis necessarium excogitari potest. Unde etiam splendidissimis a gravibus Auctoribus titulis exornata, & *jam Philosophia, prima Philosophia, Sapientia, Theologia*, jam *princeps ac regina disciplinarum* crebro dicta legitur. Ut merito animum subeat mirari, qui factum sit, ut Scholasticorum aetate haec disciplinarum regina in servam servarum propudiosa μεταμορφώσεως commutata fuerit. Sed jamdudum primam tam fatalis κατὰ σκοπὸν originem, & veram causam plane detexit accuratissimus harum literarum Censor *Jacobus Thomasius*, qui in Historia Metaphysica demonstrat, Scholastico non satis naturam Analogorum calluisse, existimantes ab analogis quoque abstrahendam esse naturam primo analogato cum secundis communem, ac tale *ens* ita abstractum Metaphysices objectum esse, verbisque *Ens quatenus ens est*, designari putavisse. Cum sit ex analogis facta essent univoca, novo errore novaque abstrahendi

Phil. Altoeffia
p. 119. sq.

Aristot. de mo
rib. l. X. c. 8. p
m. 81.

Jac. Thomas
Hist. metaph. §
26, 28. sqq.

dilibidine etiam circa æquivoca tale quid molitos esse, communem
 scilicet conceptum ab ente complexo & incompleto, per se & per ac-
 cidens, actuali & potenciali, reali & rationis, quin &, si Diis placet, ab
 ipso ente & non ente plane contra Aristotelis mentem ex ignorantia
 naturæ Analogorum abstrahentes: ideoque constituta peculiari
 disciplina Pneumatica, in qua ex mente illorum de *Deo Spiritibus-*
que ageretur, pro Metaphysica s. Philosophia Aristotelis, *Lexicon*
 ejus Philosophicum, pro disciplina principali instrumentalem dedif-
 se, quam, si ipse rogaretur Aristoteles, non partem esse diceret
 Philosophiæ, sed adminiculum quoddam preparatorium, quæ
 quinti libri Metaphysicorum, in quo Lexicographum egit Aristote-
 les, ambitum non excedat, agnosceret. *Ὀντολογία* igitur universa-
 lem ejusmodi disciplinam instrumentalem per errorem ita constitu-
 tam hanc equidem commoditatem peperisse, ut *Lexicon* nunc habea-
 mus *in justa scientiæ similitudinem ita exornatum*, &, famula quæ
 fit, ipsam reginam mentiatur: cui assuerint quidam partem specia-
 lem de Deo & Angelis, substantia & accidente; quod de his ab Ari-
 stolele in hac scientia præsertim actum viderent: quanquam ne hoc
 quidem ex mente Aristotelis; cum ii doctrinam de Deo etiam ab Ari-
 stolele suæ Metaphysicæ tanquam laciniam alioqui exilitate sua facile
 perituram assutam esse non levi errore existimant. Nimirum, cum
 parum a Scholasticis præstaretur in Physicis & Mathematicis, in quibus
 accuratior erat indagatio instituenda; *ὀντολογία* disciplinam constitu-
 tam in solo notionum & abstractionum regno triumphabant, mirificis
 perplexisque subtilitatibus omnia implicantes, in quibus extricandis,
 licet cerebrum quis ruperit, nihilo tamen in re sapientior fuerit; ad-
 eoque quicquid vel e Boethio aliisque Latinis, (cum græca ignora-
 rent,) Aristotelis Commentatoribus vel e fordidis quibusdam Aristo-
 telicorum librorum ex Arabico versionibus Latinis haurire pote-
 rant, illud pro ingenii sui acumine & seculi istius genio exornabant,
 & quandam nobis inde Philosophiam faciebant;

Morh. T. II. l. I.
 c. 1. pag. 74.

*Humani qualis simulator simius oris
 Quem puer arridens pretioso fiamine Serium*

Vela-

*Velavit, nudasque nates ac terga reliquit:
Ludibrium mensis erecto pectore dives
Ambulat, & claro sese deformat amictu.*

Quo nomine Ludovicus Vives de corruptis artibus, Erasmus in pluribus epistolis, aliique gravissimi viri maximopere conquesti fuerunt: inprimis cum media Scholasticorum aetas multo quam prima fontique propior, esset infanior, & dogmata potissimum Theologica adeo implexa & intricata redderet Aristotelis sententiis, ut nullus jam pene Scripturæ locus relinqueretur. Recentiori aetate cultior quidem paulo & ipsa Scholasticorum docendi ratio fiebat, & in Commentariis suis super Thomam, Scotum, Petrum Hispanum scriptis aliquanto plus doctrinæ Scripturæq; ostentabat; sed plurima tamen frivola & aliena subinde admiscebantur huic disciplinæ atque adeo ipsi theologiæ; a quibus hæc postea bonis literis cum Evangelii luce resuscitatis magis magisque a Viris summis repurgabatur: Et Melanchthonis quidem judicio *Ἐπελογητικῆ* inter præparatorias disciplinas proximum a Logica, cui ob universalitatem objecti valde affinis est, locum decore occupabat in multis Academiis sicut in Philyrea nostra dialecticæ tanquam instrumentalis disciplina juncta. Sed neque hic abusus omnis cessabat, ut Morho-

Claud. lib. I.
Carm. 18. v. 303.

Morh. II, r. 14. r.
pag. 86.

Polyh. II, §, 1. 8.

fius: *Si verum fatendum est*, inquit, *quædam in his studiis intemperantia fatigat Academiis. Nam omissis solidioribus studiis & quæ a sensu magis dependent, multi ad notionalia illa dilabuntur, atque tricas e tricis nectunt in exhausto labore, quibus tantum abest ut juventur cætera studia, ut perplexiora potius reddantur. De ente ejusque affectionibus abstrusæ multe sunt questiuncule, dediscenda si scires. Quæ omnia ad rem philosophicam non multi adjumenti adserunt, nihil ad Mathefin, parum ad Physicam: ad moralem vero disciplinam & Theologiam alicujus sunt usus. Nimirum quoniam Evangelicæ lucis adversarii Scholasticorum potissimum armis quasi e tenebrarum regno petitis veritatem oppugnabant, necessitatem sibi Theologi nostrates impositam sentiebant, ut hostium tela penitus perspicere & jam ipsi tractare stuerent, quo facilius ista retundere,*

velevitare feliciter possent. Ex quo factum est, ut Theologorum scripta quibus dogmata divina cum oppositis thesibus comparantur, vel controversiæ tractantur, *terminis aut Phrasibus e Scholasticorum logica & theologia Metaphysica* petitis abstinere omnino nequeant: quæ porro vel intelligere vel caute satis contra adversarios adhibere, nisi qui bene præparatum ad hæc peccus adferunt, non posse videntur. Quam injectam nobis necessitatem procul dubio Serenissimi Nutritii nostri in consilio habuerunt, cum in solenni Visitationis decreto Anno 1658 dicunt: Quia necessarium deprehendimus, ut Metaphysica quoque publice doceatur, constitutum volumus, ut impofterum Professor Dialecticæ Philippi per singulas septimanas binos dies Metaphysicæ binosque Dialecticæ tradendæ impendat. Hinc jubent, ut Philosophi quidem a Theologicis controversiis abstineant, iidem tamen, si quæ in Lectionibus vel disputationibus Philosophicis occurrant, quibus abuti soleant adversarii, ea ex sana ratione rejiciant, terminos philosophicos rite explicant, auditoresque ad Theologorum scripta in quibus data opera isthæc uberius tractentur ablegent. Quo ipsò nos nec omnes Scholasticorum tricas extricare, ineptasque subtilitates confectari; & judicio modoque adhibito, quod opus sit, & usum habeat, non negligere voluerunt. Habebunt quidem nostri hujus doctrinæ non contemnenda iudice Morhofio adminicula, si *Petri Musæi* hic & *Dan. Stablii* præcepta audiant; nec deerunt ipsis illustra moderatissimi que metaphysices in Theologia usus exempla, si ex hujus Academiæ olim Doctoribus *Hulfemanni*, *Hæpfaeri*, *Kromayeri*, *Scherzeri* *Albertique* vestigia modeste sequantur. Mihi quidem maximopere se adprobavit *Jacobi Thomasi*, quem sapius hic honoris causa nomino, de hac re sententia, qui, *Metaphysica Aristotelis, sive Theologia naturali sic utendum suadet, ut ejus potissimum spectanda velut occasione simul exhauriantur termini illi generales, qui alias ontologice circumscribunt, nec desperandum putat de hujus consilii successu, si ingenium adhibeatur atque industria.* Quod ut impofterum, bono cum Deo, sequar, omnes

de Facultate
philosophica
§. 3.

§. 6.

Polyh. T. II Lf.
c. 1. §. 3.

Hist. Metaph.
§. 62.

omnes, si quos habeo, ingenii atque industriae nervos intendam. Vera enim mihi semper CLmi e decimo sexto seculo Philosophi sententia Augustini visa est: *Sapientiam atque pietatem ex iisdem fontibus nascentes unumque ad finem respicientes, omnes quoque rationes alias quibus consistant, habere conformes: Ipsam hoc Philosophiam clarissime probare, quae cum supremum fructum primumque laborum sapientiam promittat, hanc Socratem Platonem aliosque Philosophorum principes non aliam nobis intelligendam proponere, quam scientiam cultumque Dei quod illis sua lingua* Ἐσπερὲν καὶ Ἐσπερῶν τὸν Θεὸν dicatur. Hanc veram esse summam: hic demum speculationes studia curasque Philosophorum omnes desinere. Quo etiam fine ego in praelectionibus publicis Philosophicis extraordinariis Regia autoritate per aliquot annos a me habitis, sanæ antiquitatis καὶ ἀρετῆς huc spectantia potissimum evolvere studui; Ibi in dogmatibus ac Symbolis *Pythagoræ*, in *Epicteti* Enchiridio e *Simplicii* Scholiis, *Arriani* dissertationibus & Christianæ doctrinæ comparatione illustrato, ex aureo parallele de morale et recte avec celle des anciens Philosophes par le P. Mich. Mourgues. demum *Hieroclis* in sic dicta *Pythagoræ* carmina commentario, non sine singulari animi voluptate plurima observavi Theologiæ naturalis veterum Philosophorum monumenta cum revelatæ doctrinæ essatis egregie congruentia: Plura etiam imposteriorum e *Platonis Aristotelis* aliorumque praeceptorum Philosophorum quorum historiam pertractare constitueram, scriptis observaturus eram. Equidem ipsius *Aristotelis* libros *πρὸς Φιλοσόφους* maximam partem disputationem continere adversus aliorum opiniones, de primis rerum principiis, *minima* sui parte ipsius Philosophi de Deo & intelligentiis doctrinam exhibere CL. *Jacobus Thomasius* olim observavit: Et cum *Platonis* H. Met. §. 12. *Phisica* fere sit *Metaphisica*, & velideo laudem mereatur, quod nemo majori studio in ea versatus fuerit, vel plura quae consonare cum sacris literis & dogmatibus Christianis videantur, attulerit, *Aristotelen* ea contempisse adnotavit *Morhofius*. Cujus contemptus causam polyh. II, 2, 11, 8. p. 225. *Augustinus Stenubus* e *Joanne Philopono* literis consignatam reliquit: Cum sit triplex Philosophiæ genus divinum, mathematicum,

ib II.c.I.p.80.
dit Lugd. in f.

cum, physicum; Aristotelem reliqua copiose a superioribus tractata dimisisse, physicum autem, in quo pauci ad id usque tempus elaborassent, delegisse, in quo vires ingenii sui ostentaret. Deprehensum quoque ab eruditissimis viris & patefactum esse, eum plerasque priscorum de Deo sententias aut dissimulasse se intelligere, aut perperam interpretando depravasse, nec eo sensu eas protulisse, quo fuissent ab Autoribus pronunciate. Flexisse potius omnia ad, quam moliebatur primus, philosophiam, cujus principia cum vellet inconcussa, firmaque ponere, in quibus precipue cœli erat aternitas, pleraque ab antiquis deprompta suis inventis accommodasse. Sic cum majores cœlum appellassent æthera ab αἴθερ ardeo, quod igneum corpus istud opinarentur, hoc eum ad suum dogma (cœli aternitatem) ita detorfisse, ut veteres hoc nomen cœlo indidisse dixerit ab *dei Deo*, quia semper torqueatur: rursum cum iidem ævum & tempus aperte ac manifesto discrimine diremissent, ævum vitam Dei aternam dicentes, tempus particulam sive imaginem aternitatis: Aristotelem ita tempus cum ævo contaminasse, ut diceret ævum esse spatium motus cœlestis ambiens tempus infinitum; quamque majores aetatem Dei, ipsum cœli fecisse aetatem, cum illi neque ævum cum cœli motu commemoraverint, neque ad commemorationem ævi tempus adscriberint. Ea procul dubio causa fuit, quod olim gravissimi Ecclesiæ patres *Ambrosius* de offic. & *Origenes* contra Celsum Aristotelicam Philosophiam æque periculosam ac Epicuræam, esse contenderint: Inde etiam doctissimus Anglicæ Ecclesiæ Theologus *Samuel Parkerus* multis demonstrare conatur *Aristotelem* primum inter Philosophos mundum ita sternum dixisse, ut ingenitum & infictum fuisse, proprio sibi dogmate, perhiberet, eamque sententiam nulla alia de causa sumissee ac propagasse, quam ut Deum omnemque ejus cultum tolleret: Deos quidem certe, si quos dixerit, cum Epicuro solum jocandi causa dixisse; Atheismum tamen publice non professum esse, sed potius alios propterea impietatis accusavisse, ut seipsum suspicione ista liberaret, & Socratis supplicium evitaret. Quare etiam istam Aristotelicæ Philosophiæ impietatem ab eruditis non satis intelligi, quod *Aristoteles*,
quam-

Disp. de Deo
IVta sect. III.
& IV.

quamvis in physicis rerum naturam esse omnino factam apertissime negaverit, in Metaphysicis tamen a summo Deo productam fuisse constantissime dicere videatur; cum tamen rem studiis expendentibus pateat, & Parkerus tum e physicis ejus libris tum e Metaphysicis ad oculum fere demonstratum a se putet, Aristotelem omnem Numinis divini cultum, atque omnia religionis fundamenta labefactasse, cum Deum illud quod ponere videtur, immobile dixerit, & vi quavis sibi insita actionem vel cogitationem in se cedere posse negaverit, adeoque pro summo numine ranarum quendam Deunculum caelorum dorso imposuerit. Cujus propterea fraudem aperiri quam redargui utilius Parkerus ducit, cum nulla alia ratione cum nocere posse putet, nisi quod non intelligatur. Quod pluribus quidem accidisse res ipsa, & historia literaria abunde docet. Sic, alios ut taceam, in eo totus est Augustinus Steuchus ut consentientem majoribus Aristotelem in eo dogmate, quod το θεόν totam rerum naturam contineat & regat, inducat, ac in universa ejus Philosophia multas divine lucis scintillas deprehendi asserat, e quibus probari possit, eandem philosophiam esse ejus atque majorum suorum de rebus divinis: quare etiam ipsius naturae instinctu Deum ab Aristotele ita definitum, Θεὸν δὲ Θεῶν ζῶον αἰδιον, ἀειπτον, Ens vivens sempiternum optimum. De quo maximopere Steuchus triumphat: Ecce, inquit, Deus optima vita, Deus ille naturalis verusque, nulla caelestis aut quavis alia intelligentia, quarum nulla est optima, quod unum duntaxat necesse sit esse optimum. Ecce habet hic Aristoteles singulariter quod sit Deus, & quod sit optimus, unde & fluit, quod sit singulariter aeternus. Hinc porro unum esse Deum & ex eo omnia nata, infinitum, (quo tamen loco suum putat Steuchus, quae Aristoteles, ad quem antiquae sapientiae quidam quasi ab remotissimo colle spirantes odores pervenerint, operi non apta suo disimularit, ostendere, & in lucem afferre) creatorem & imperatorem deorum i.e. Geniorum s. Spirituum, fontem principium, conditorem omnium inscrutabilem, quem nemo lateat, qui omnia perspiciat, non minus ex Aristotelis quam aliorum scriptis dictisque probare conatur, atque imprimis in libro de mundo Aristotelem divine prorsus juxta Majores & longe quidem

l.c. lib. II. c. I.

l.c. lib. III. cap. I.

l.c. Cap. V. et
l.c. Cap. IX.

l.c. O. XIII.

l.c. C. XVI.

l.c. Lib. IV.
cap. III.

alia, atque ea, qua in libris de cælo & Metaphysicis locutum: non amplius motus illos cælestes, ad quos affixe intelligentia s. Dii assideant moventes, introduxisse, sed uni versale singulari ac summo Deo rerum gubernaculum dedisse, & ut Philosophum decet vulgi errores detractis impiis fabulis emendavisse, adeoque hic præclara de Deo testimonia attulisse, ut plura ferme clarioraque ab his qui cæleste nectar ebibissent, roreque divino pectora imbuissent, dici non poterint, contendit. Sed dolendum, quod testimonia hujus capituli potissimum e libello de Mundo, quem Aristotelicæ Philosophiæ compendium *Justinus Martyr* appellarat, adducta sint. Quamvis

l.c. I, III, c. IV.

15. II. III.

enim hunc librum esse Aristotelis, autoritate ejusdem *Justini Martyris* demonstrare conetur, Philosophumque gravem jam annis ad Alexandrum eundem scripsisse, & clarius hic omnia explicatiusque docuisse, quædam etiam, quæ vel per obscuritatem suppresserat, vel tempus nondum perfecte revelaverat, ut *deutereas* *φερειδας* addidisse perhibeat: illum tamen, qui extat hodie sub nomine *μεγιστου* *αριστοτου*, & quo adducit sua testimonia *Steuchus*, librum Aristotelis non esse, docente elegantissimo *Menagio* & probata eruditus sententia habetur, & singulari dissertatione doctissima, * in qua tum ad rationes eorum, qui hunc Aristotelis esse foetum putant, accurate responderetur, tum argumentis XIV. gravissimis e re ipsa, & aliquot aliis e methodo formaque orationis desumptis contrarium ad oculum fere demonstratur, dudum evicit *ο πατρις Daniel Heinsius*; adeoque ex mera simplicitate Aristoteli a nonnullis tributum declaravit, ut, qui istud jam non advertat, eum plane sine sensu vivere, indignumque, qui tria unquam commata in Aristotele legerit, esse existimet. Quare locum hic fere habere videtur *Samuelis Parkeri* † de *Steucho* judicium, quod e nimio Harmoniæ inter theologiam revelatam ac Philosophorum naturalem declarandæ studio ea, quæ exiguam admodum analogiam habeant, cupide arripiat, & quæ Aristoteli aliisque Philosophis vix in mentem venerint, in dictis eorum clarissime expressa se invenisse existimet. Nec tamen propterea inficiandum aliis videtur, aliqua

not. ad Laert. IV. sect. 35. p. 203.

* Quæ inventur inter dissertationes Oratorum Heinsii editioni novæ Amstel. ex officina Elzeviriana. Anno c15 1707 LVII. editore Nicolao Heinsio in 12ma forma editas.

† citante Morh. Pol. T. II, l. 2. c. II. § 8.

liqua quæ ad naturalem Theologiam illustrandam faciunt, etiam in Aristotele inveniri, de quibus differentem vide Michaëlem Piccartum: licet illum *Trinitatem divinam agnovisse*, quod de Platone Steuchus credidit, vel alia Christianæ fidei mysteria percepta habuisset, ipsa nos veritatis divinæ *incomposita* existimare prohibeat. Scilicet curandum philosophiæ studiosis, ne vel nimia studii Theologica dogmata ubique inveniendi destinatione Philosophorum scripta legant, vel in contrarium omnino præjudicata opinione eadem evolvant. Hoc nisi caveatur, idem philosophis eveniat necesse est, quod circa sacrarum *Veteris Testamenti* literarum lectionem & interpretationem de Viris summis *Grotio & Coccejo* jam fere in proverbium abiit, ab *illo* Christum nusquam ab *hoc* ubique inventum fuisse. Nos quidem ea imposterum in Aristotelicis non minus quam Platonicis ac Stoicis, ubi latior fere eorum seges est, bono cum Deo observabimus, sobriquetue nostris, ubi usum habitura videntur, una cum terminis metaphysicis ad superiorum Facultatum atque imprimis Theologiæ disciplinas tradendas Scholasticorum opera adhibitis, explicata commendabimus. Summam hic animi attentionem adhibebimus; tum ut, quo usque vis & acumen rationis pertingere possit, & quomodo tandem ad lucem illam inaccessam oculos submittat, ostendamus, tum ut, quid ipsi censeant Philosophi, & quatenus ipsorum termini aliarum disciplinarum ideis exprimendis rebusque designandis conveniant, dicamus, ne si plane in impia sententia fuerint, aut inepte locuti sint, suæ autoritatis existimatio aliquid ponderis & momenti habeat: tum denique ut a dogmatibus, quibus impietatis disciplinam extruxerunt, atque a terminis ad divina mysteria non quadrantibus sollicitè caveri moneamus. Idque eo majori studio faciemus, quo evidentiori divinæ bonitatis ac providentiæ directione factum est, ut post excessum ex hac vita, quam diuturniorem ipsi precata fuit hæc Academia, Viri Celeberrimi *Joannis Gottlieb Hartdii Dialectices Philippiæ primæque Philosophie Professoris* bene merentissimi, Reverendissimus ac Serenissimus Princeps ac Dominus, Dominus MAURITIUS GUILIELMUS, Dux Saxoniæ, Juliæ, Cliviæ, Montium,

Orat. IV. de
Theologia Aristotelis & Platonis in Philosophia Altorfina p. 599. fqq.

Angriæ & Westphaliæ, postulatus administrator Episcopatus Martis-
burgensis, Landgravius Thuringiæ, Marchio Misniæ, superioris
item ac inferioris Lusatia, Principali dignitate Comes Henneber-
gicus, Comes Marca, Ravensbergæ, Dynasta in Ravenstein &c. Do-
minus, Nutritius, & Cancellarius Academia nostræ indulgentissi-
mus mihi *Dialectices Philippæ ac primæ Philosophiæ publice docenda*
munitus clementissime commiserit, illaque gratiosissima principis
mei Optimi Maximi sententia Potentissimi POLONIARUM REGIS
ATQUE SAXONIÆ ELECTORIS Serenissimi solenni confirma-
tione, nec non reliquorum SERENISSIMORUM NUTRITIO-
RUM consensu rata habita fuerit. Cui muneri auspicando e re-
cepto Majoribus more solennem orationem *de vario Logices quæ Me-
taphysica junctæ est, pretio, ejusque constituendi causis*, ad prox-
imum diem IX. Mart. hora IX in acroaterio majoris Principum
Collegii habere, eaque simul *genuinum hujus disciplinæ usum*,
quem propitio favente Numine in Scholis meis secutus sum, de-
clarare constitui. Quam ob rem RECTOREM ACADEMIÆ
MAGNIFICUM, utriusque Reipublicæ proceres muneribus ho-
noribusque maxime conspicuos, omnes item optimis literis faven-
riatos, ejusque usus in hac Academia accommodandos, quo decet
studio, officio, animique demissione ac propensione invito, ac suis
quosque meritis venerabundus obtestor, ut frequentes ac benevoli
nobis adesse de suoque splendore huic etiam actui lucis aliquid im-
pertiri velint. Gratisimam ego tanti beneficii ac perpetuam me
conservaturum memoriam, neque ullam Patronos, Fautores alios-
que optimos Viros nostrarum literarum studiosos deditissimis obse-
quis demerendi prætermitturum occasionem esse sancte polli-
ceor. P. P. in Acad. Lips. Domin. Oculi

A. c. Isc XIV.

L I P S I Æ,

LITTERIS IMMANUELIS TITIL

00 A 6280

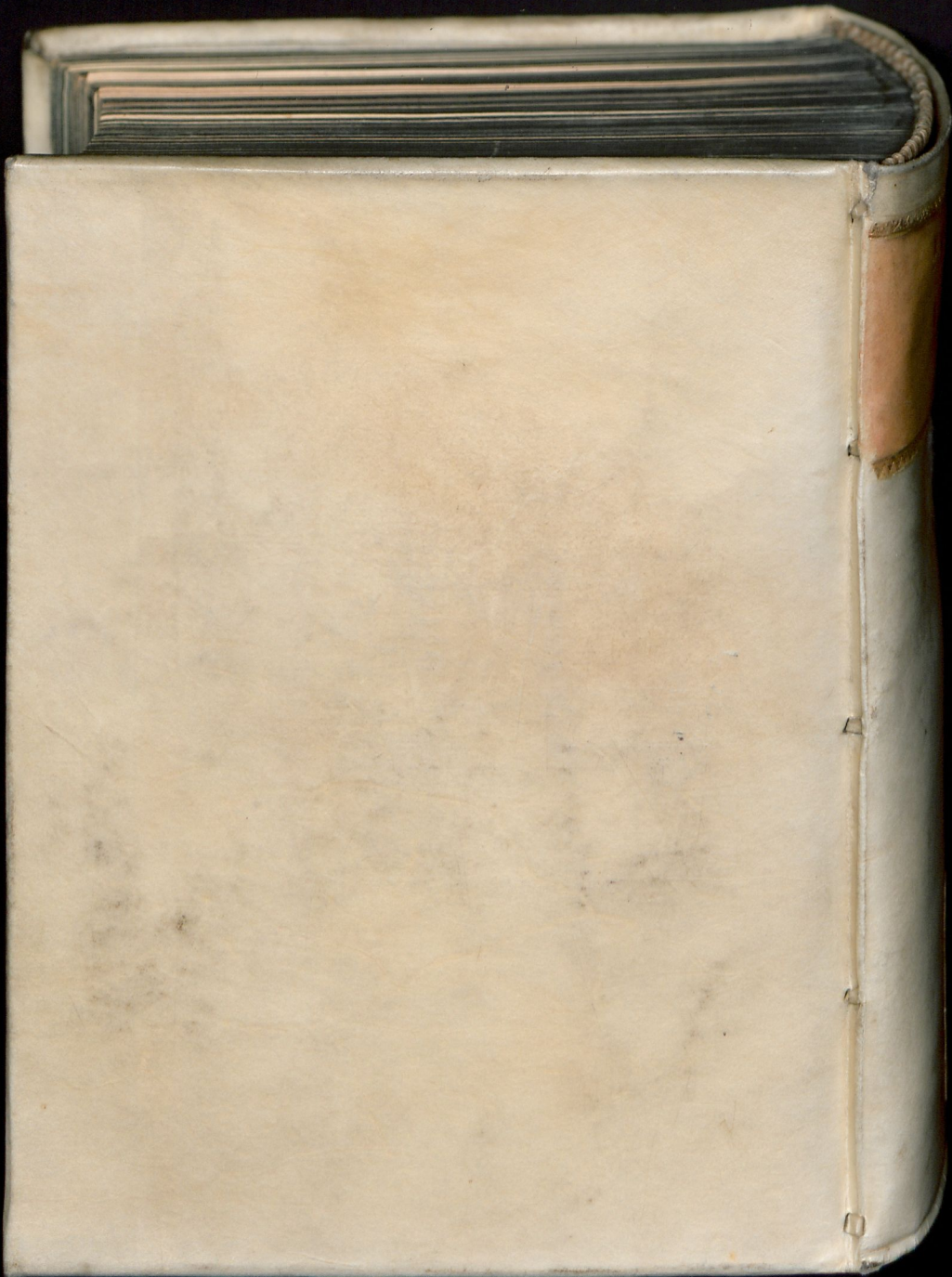
ULB Halle 3
002 828 09X

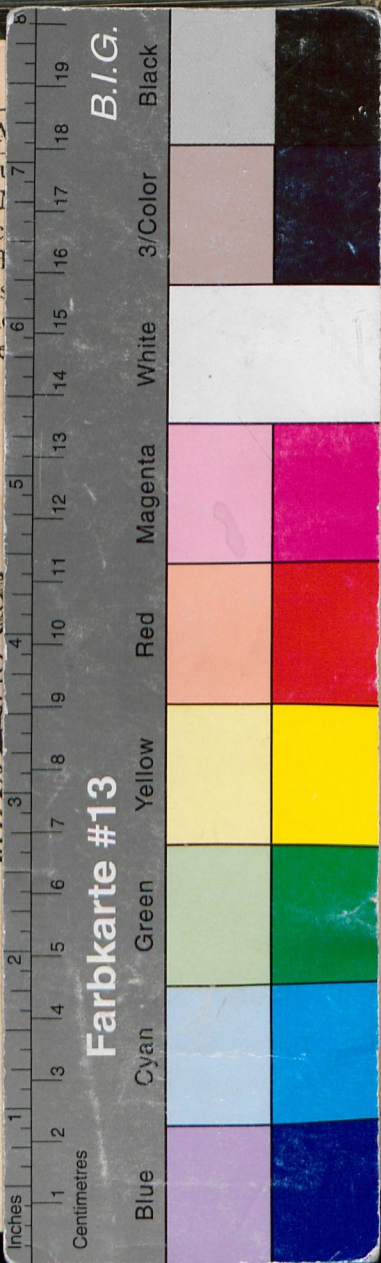

56.

reha

RECTOREM
ACADEMIÆ MAGNIFICUM
PROCERES UTRIVSQUE REIPUBLICÆ
GRAVISSIMOS
UNA CUM CIVIUM ACADEMICORUM
CUJUSVIS ORDINIS
FLORENTISSIMA CORONA
AD AUDIENDAM

ORATIONEM

QUA
FAVENTE SUPREMO NUMINE
DEMANDATAM SIBI AUCTORITATE PUBLICA
DIALECTICES PHILIPPEÆ AC PRIMÆ
PHILOSOPHIÆ

PROFESSIONEM ORDINARIAM
AD DIEM IX. MART. MDCCXIV.

H. L. Q. C.

RITE AUSPICABITUR
QUA DECET OBSERVANTIA ANIMIQUE DEMISSIONE
INVITAT

M. LUDOVICUS CHRISTIANUS CRELLIUS, P.P.

S. N. R.

